

Arrest

nr. 255 962 van 8 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van een dorp nabij Sialkot, in de Punjab, Pakistan. U woonde hier, ging hier naar school en werkte hier tot 2009, wanneer u anderhalf jaar ging werken in Saudi Arabië, waarna u terugkeerde naar uw thuisstreek en daar bleef wonen en werken tot uw vertrek uit het land. Uw woonplaats is dichtbij de grens met India gelegen en u zou soms

de gevechten aan de grens gewaar worden; een koe van u is eens gedood door een verdwaald projectiel.

Toen u nog naar school ging volgde u bijles samen met een meisje uit het dorp. U was verliefd op haar, maar biechtte dit pas op jaren later toen u terug was uit Saudi Arabië. U begon een relatie met haar en wou ook de toestemming van jullie ouders krijgen om met haar te trouwen, maar de ouders van het meisje weigerden: ze waren rijker, en in tegenstelling tot uw familie ook Sjiitisch. Bovendien was uw lief ook al beloofd aan een neef van haar. U liet zich evenwel niet tegenhouden en trouwde in het geheim in 2014, waarna jullie hetzelfde jaar samen een kind kregen. Beide zaken kwamen evenwel uit, waardoor uw vrouw verstoten werd en bij uw familie moest komen wonen. U verbleef ondertussen hoofdzakelijk op uw werkplaats omdat de familie van uw vrouw ruzie met de uwe zocht en u ook al eens in elkaar had geslagen. Uiteindelijk besloot u dat dit geen houdbare situatie was en verliet Pakistan in 2016.

U kwam via Iran en Turkije naar Griekenland, waar u om internationale bescherming verzocht. Uw verzoek werd begin 2017 geweigerd omdat de voorgehouden zaken niet voldoende ernstig waren, maar u bleef niettemin nog tot 2018 in Griekenland omdat u daar kon werken. Gedurende uw verblijf in Griekenland bent u ook gescheiden van uw ondertussen ex-vrouw, die nu terug bij haar familie woont. Nadat een geplande deportatieronde in Griekenland u ter ore kwam reisde u verder naar België, want u had (verkeerdelijk) gehoord dat daar een regularisatie aan de gang zou zijn. U kwam aan in België op 10 december 2018, en verzocht hier ook om internationale bescherming op 25 januari 2019. Om uw relaas te staven legt u kopieën voor van: een huwelijksregistratie, een scheidingsakte, en een geboorteakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat u in een volatiele grensstreek met India woont, en omdat u te vrezen zou hebben van de familie van uw ex-vrouw. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Wat betreft de perikelen omtrent de door u voorgehouden verboden relatie, kan er **ten eerste** op gewezen worden dat uw verklaringen voor het CGVS op verschillende punten afwijken van eerdere verklaringen voor de DVZ. Zo blijkt u *primo* voor de DVZ met geen woord te hebben gerept over het burgerlijke huwelijk dat u met uw vrouw zou hebben afgesloten en de daaropvolgende echtscheiding, noch gaf u te kennen dat jullie samen reeds een zoon hadden (vragenlijst DVZ dd. 5 maart 2019, afdeling 14., 15. en 16.; CGVS p. 9, 10). Hier op gewezen, geeft u aan dat u reeds andere zaken had verklaard in Griekenland, en u dacht dat het een slecht idee zou zijn om voor de DVZ een nieuw relaas te vertellen (CGVS p. 13). Dit is evenwel geen steekhoudende verklaring, aangezien u eerder in het relaas nog aangaf dat u in Griekenland hetzelfde relaas gaf als hetgeen u in België naar voren wou brengen (CGVS p. 4). Bovendien is het ook merkwaardig dat u voor de DVZ enerzijds wel zou verwijzen naar uw verboden relatie, maar voor het overige uw huwelijk en kind die uit deze relatie volgden achter zou houden, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 13).

Secundo is ook het tijds kader dat u schetst afwijkend van hetgeen u eerder verklaarde. U stelt namelijk dat u in 2014 huwde en een kind kreeg, en datzelfde jaar ook in elkaar geslagen werd, maar voor het overige tot uw vertrek in 2016 niet noemenswaardig meer te lijden had door uw schoonfamilie (CGVS p. 11, 12, 13). Nochtans verwees u voor de DVZ enkel naar het jaar 2015 als ijkpunt voor uw problemen met de familie van uw vrouw (vragenlijst CGVS dd. 28 oktober 2019), die kennelijk toch al minstens een jaar eerder begonnen en / of toen in de meest ernstige fase waren. Dat uw verklaringen voor het CGVS

op al deze punten afwijken van hetgeen u eerder voor de DVZ verklaarde is zeer nefast voor de aannemelijkheid van hetgeen u voorhoudt.

Bovendien zijn **ten tweede** uw verklaringen voor het CGVS op sommige punten ook intern tegenstrijdig. Betreffende de ontdekking van uw relatie en huwelijk, verklaart u initieel namelijk dat uw vrouw op een bepaald moment ziek was geworden en in het ziekenhuis onderzocht werd, waardoor haar zwangerschap op dat moment aan het licht kwam en “zo kwam iedereen het te weten” (CGVS p. 10, 14). Later verklaart u evenwel dat, nadat jullie in het geheim burgerlijk getrouwd waren, iemand haar familie had ingelicht en ze het zodanig pas te weten kwamen, waarna ze haar onder druk zetten om in het geheim te scheiden zodat ze nog snel-snel aan haar neef uitgehuwd kon worden (CGVS p. 16, 17). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, stelt u dat het haar vader en broer waren die al wisten van de zwangerschap, maar de rest van de familie nog niet (CGVS p. 17) – merkwaardig, daar u eerder nog uitdrukkelijk zei dat net iedereen het te weten kwam door de zwangerschap.

Ten derde bevat uw relaas ook een aantal elementen die op zich moeilijk voor waar te nemen zijn. Zo stelt u namelijk dat uw vrouw reeds lange tijd was uitgehuwelijkt aan een neef van haar (CGVS p. 15), maar niettemin bleef ze tot 2014 nog vrijgezel. Nochtans was ze op dat moment al 31 jaar oud (CGVS p. 19), en bovendien wist haar familie na uw aanzoek in 2012 al enkele jaren dat u en zij andere ideeën hadden, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 17). Het valt moeilijk te geloven dat het geplande huwelijk tussen uw aanstaande vrouw en haar neef nog zodanig lang in de koelkast bleef. Uw enige verweer is dat dat “hun probleem” is (CGVS p. 17), weinig overtuigend.

Het is ook maar weinig geloofwaardig dat u en uw vrouw in het geheim zouden trouwen en een kind verwekken, zonder verder enigerlei “ontsnappingsplan” of iets dergelijks voor te bereiden. U verklaart in deze dat het plan bij het geheime huwelijk was om dit via een vertrouwenspersoon aan de ouders mee te delen, in de hoop dat ze zo geen ander keuze zouden hebben dan toe te stemmen (CGVS p. 16). Dit is op zijn zachtst gezegd een weinig doordacht plan – op dergelijke wijze geconfronteerd worden met voldogen feiten stemt mensen zelden gunstig – en het is maar weinig waarschijnlijk dat jullie in al de jaren die het huwelijk vooraf gingen (herinner dat uw eerste aanzoek al van 2012 dateerde; zie supra) niets beters zouden kunnen bedenken, noch dat jullie geen alternatieven zouden hebben voorbereid mochten de ouders niet toestemmen. Om deze redenen is hetgeen u voorhoudt betreffende een risico op vervolging omwille van een verboden relatie, maar weinig aannemelijk.

Het is trouwens ook markant dat u van hetgeen zou zijn voorgevallen – bedreigd en geslagen worden door de schoonfamilie – geen aanwijzingen kan voorleggen, zoals daar zijn FIR's of ziekenhuisverslagen (CGVS p. 13).

In tweede orde kan bovendien de vraag gesteld worden of, mocht hetgeen u voorhoudt voor waar genomen worden (quod non, zie supra), deze zaken wel voldoende ernstig zijn om aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging. Er kan in dit kader **ten eerste** niet om de vaststelling heen dat u na de ontdekking van uw geheim huwelijk en de verstoting van uw vrouw door haar familie, nog twee jaar lang in Pakistan bent blijven wonen. De dreiging die van uw schoonfamilie uitging noch uw vrees voor hen was blijkbaar van dien aard dat het u zodanig deed vrezen voor uw leven dat u onmiddellijk diende te vertrekken. Hier op gewezen, stelt u dat u wel meestal op uw werkplaats bleef en dat u vaak ruzies had bij terugkeer naar het dorp (CGVS p. 11). Dit indiceert nochtans dat u weldegelijk geregeld bleef terugkeren naar uw dorp, bezwaarlijk verzoenbaar met een gegronde vrees dat u bijvoorbeeld gedood zou kunnen worden.

Ten tweede stelt u dat er u, behalve een pak slaag in 2014, voor het overige niet echt meer iets is overkomen. Ook uw vrouw werd in dat jaar geslagen door de vrouwen van haar familie, maar naderhand niet meer. Er zou wel ruzie zijn tussen de families, maar deze omschrijft u nooit ernstiger dan ruzies. Ook zou men uw familie naderhand in het dorp scheef aangekeken hebben en bijvoorbeeld geen gratis melk willen geven, of grond willen verhuren (CGVS p. 11, 12, 13). Deze zaken zijn jammerlijk te noemen, maar ze zijn niet van dien aard dat ze zodanig ernstig zijn om aanleiding te geven van een vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade. Dat u noch uw familie gedurende de jaren dat u daar nog was bovendien overwogen om te verhuizen, is in deze zeer tekenend (CGVS p. 13).

Ten derde verklaart u trouwens dat u ondertussen gescheiden bent van uw vrouw, en dat zij is teruggekeerd naar haar eigen familie, alhoewel haar kind nog steeds bij uw familie verblijft, zonder het slachtoffer te zijn geworden van een eremoord of iets dergelijks (CGVS p. 10, 11, 12). Dit, samen

genomen met uw jarenlange verblijf in Pakistan na de geboorte van uw zoon etc., is een sterke indicatie dat uw (ex-)schoonfamilie de zaken blijkbaar niet zodanig op de spits willen drijven dat u voor uw leven te vrezen zou hebben bij terugkeer.

In derde orde kan ook nog aangestipt worden dat er elementen zijn in uw verklaringen die doen vermoeden dat uw komst naar Europa minstens ten dele is ingegeven door economische motieven, een motivatie vreemd aan het vluchtelingencontentieux. Zo valt het op dat u nadat uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland werd afgewezen en ook uw beroepsprocedure op niets uitdraaide, u daar niettemin nog zo'n anderhalf jaar bleef wonen omdat "ik werkte er. Waar moest ik ook heengaan?" (CGVS p. 5). Nochtans kan verwacht worden dat iemand die vervolging vreest in zijn thuisland zich zo snel mogelijk van internationale bescherming zou proberen vergewissen, en na een negatieve beslissing niet zomaar jarenlang zou dralen. Ook hebt u reeds eerder al anderhalf jaar als gastarbeider gewerkt in Saudi Arabië, hoewel dit uiteindelijk een nuloperatie bleek (CGVS p. 3, 4). Het is echter een indicatie dat u zich zou wagen aan arbeidsmigratie als die kans zich stelt. Gevraagd wat u te vrezen hebt bij terugkeer naar Pakistan, geeft u bovendien ook aan dat u hier meer verdient (CGVS p. 19) – een overweging die maar van zeer ondergeschikte orde zou mogen zijn mocht u werkelijk voor uw leven vrezen bij terugkeer naar Pakistan.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020** beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in

de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit

uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat u in een volatiele grensstreek met India woont, en omdat u te vrezen zou hebben van de familie van uw ex-vrouw. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

*Wat betreft de perikelen omtrent de door u voorgehouden verboden relatie, kan er **ten eerste** op gewezen worden dat uw verklaringen voor het CGVS op verschillende punten afwijken van eerdere verklaringen voor de DVZ. Zo blijkt u primo voor de DVZ met geen woord te hebben gerept over het burgerlijke huwelijk dat u met uw vrouw zou hebben afgesloten en de daaropvolgende echtscheiding, noch gaf u te kennen dat jullie samen reeds een zoon hadden (vragenlijst DVZ dd. 5 maart 2019, afdeling 14., 15. en 16.; CGVS p. 9, 10). Hier op gewezen, geeft u aan dat u reeds andere zaken had verklaard in Griekenland, en u dacht dat het een slecht idee zou zijn om voor de DVZ een nieuw relaas te vertellen (CGVS p. 13). Dit is evenwel geen steekhoudende verklaring, aangezien u eerder in het relaas nog aangaf dat u in Griekenland hetzelfde relaas gaf als hetgeen u in België naar voren wou brengen (CGVS p. 4). Bovendien is het ook merkwaardig dat u voor de DVZ enerzijds wel zou verwijzen naar uw verboden relatie, maar voor het overige uw huwelijk en kind die uit deze relatie volgden achter zou houden, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 13).*

Secundo is ook het tijds kader dat u schetst afwijkend van hetgeen u eerder verklaarde. U stelt namelijk dat u in 2014 huwde en een kind kreeg, en datzelfde jaar ook in elkaar geslagen werd, maar voor het overige tot uw vertrek in 2016 niet noemenswaardig meer te lijden had door uw schoonfamilie (CGVS p. 11, 12, 13). Nochtans verwees u voor de DVZ enkel naar het jaar 2015 als ijkpunt voor uw problemen met de familie van uw vrouw (vragenlijst CGVS dd. 28 oktober 2019), die kennelijk toch al minstens een jaar eerder begonnen en / of toen in de meest ernstige fase waren. Dat uw verklaringen voor het CGVS op al deze punten afwijken van hetgeen u eerder voor de DVZ verklaarde is zeer nefast voor de aannemelijkheid van hetgeen u voorhoudt.

*Bovendien zijn **ten tweede** uw verklaringen voor het CGVS op sommige punten ook intern tegenstrijdig. Betreffende de ontdekking van uw relatie en huwelijk, verklaart u initieel namelijk dat uw vrouw op een bepaald moment ziek was geworden en in het ziekenhuis onderzocht werd, waardoor haar zwangerschap op dat moment aan het licht kwam en “zo kwam iedereen het te weten” (CGVS p. 10,*

14). Later verklaart u evenwel dat, nadat jullie in het geheim burgerlijk getrouwd waren, iemand haar familie had ingelicht en ze het zodanig pas te weten kwamen, waarna ze haar onder druk zetten om in het geheim te scheiden zodat ze nog snel-snel aan haar neef uitgehuwd kon worden (CGVS p. 16, 17). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, stelt u dat het haar vader en broer waren die al wisten van de zwangerschap, maar de rest van de familie nog niet (CGVS p. 17) – merkwaardig, daar u eerder nog uitdrukkelijk zei dat net iedereen het te weten kwam door de zwangerschap.

Ten derde bevat uw relaas ook een aantal elementen die op zich moeilijk voor waar te nemen zijn. Zo stelt u namelijk dat uw vrouw reeds lange tijd was uitgehuwelijkt aan een neef van haar (CGVS p. 15), maar niettemin bleef ze tot 2014 nog vrijgezel. Nochtans was ze op dat moment al 31 jaar oud (CGVS p. 19), en bovendien wist haar familie na uw aanzoek in 2012 al enkele jaren dat u en zij andere ideeën hadden, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 17). Het valt moeilijk te geloven dat het geplande huwelijk tussen uw aanstaande vrouw en haar neef nog zodanig lang in de koelkast bleef. Uw enige verweer is dat dat “hun probleem” is (CGVS p. 17), weinig overtuigend.

(...)

Het is trouwens ook markant dat u van hetgeen zou zijn voorgevallen – bedreigd en geslagen worden door de schoonfamilie – geen aanwijzingen kan voorleggen, zoals daar zijn FIR's of ziekenhuisverslagen (CGVS p. 13).

In tweede orde kan bovendien de vraag gesteld worden of, mocht hetgeen u voorhoudt voor waar genomen worden (*quod non*, zie *supra*), deze zaken wel voldoende ernstig zijn om aanleiding te geven tot een gegronde vrees voor vervolging. Er kan in dit kader **ten eerste** niet om de vaststelling heen dat u na de ontdekking van uw geheim huwelijk en de verstoting van uw vrouw door haar familie, nog twee jaar lang in Pakistan bent blijven wonen. De dreiging die van uw schoonfamilie uitging noch uw vrees voor hen was blijkbaar van dien aard dat het u zodanig deed vrezen voor uw leven dat u onmiddellijk diende te vertrekken. Hier op gewezen, stelt u dat u wel meestal op uw werkplaats bleef en dat u vaak ruzies had bij terugkeer naar het dorp (CGVS p. 11). Dit indiceert nochtans dat u weldegelijk geregeld bleef terugkeren naar uw dorp, bezwaarlijk verzoenbaar met een gegronde vrees dat u bijvoorbeeld gedood zou kunnen worden.

Ten tweede stelt u dat er u, behalve een pak slaag in 2014, voor het overige niet echt meer iets is overkomen. Ook uw vrouw werd in dat jaar geslagen door de vrouwen van haar familie, maar naderhand niet meer. Er zou wel ruzie zijn tussen de families, maar deze omschrijft u nooit ernstiger dan ruzies. Ook zou men uw familie naderhand in het dorp scheef aangekeken hebben en bijvoorbeeld geen gratis melk willen geven, of grond willen verhuren (CGVS p. 11, 12, 13). Deze zaken zijn jammerlijk te noemen, maar ze zijn niet van dien aard dat ze zodanig ernstig zijn om aanleiding te geven van een vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade. Dat u noch uw familie gedurende de jaren dat u daar nog was bovendien overwogen om te verhuizen, is in deze zeer tekenend (CGVS p. 13).

Ten derde verklaart u trouwens dat u ondertussen gescheiden bent van uw vrouw, en dat zij is teruggekeerd naar haar eigen familie, alhoewel haar kind nog steeds bij uw familie verblijft, zonder het slachtoffer te zijn geworden van een eremoord of iets dergelijks (CGVS p. 10, 11, 12). Dit, samen genomen met uw jarenlange verblijf in Pakistan na de geboorte van uw zoon etc., is een sterke indicatie dat uw (ex-)schoonfamilie de zaken blijkbaar niet zodanig op de spits willen drijven dat u voor uw leven te vrezen zou hebben bij terugkeer.

In derde orde kan ook nog aangestipt worden dat er elementen zijn in uw verklaringen die doen vermoeden dat uw komst naar Europa minstens ten dele is ingegeven door economische motieven, een motivatie vreemd aan het vluchtelingencontentieux. Zo valt het op dat u nadat uw verzoek om internationale bescherming in Griekenland werd afgewezen en ook uw beroepsprocedure op niets uitdraaide, u daar niettemin nog zo'n anderhalf jaar bleef wonen omdat “ik werkte er. Waar moest ik ook heengaan?” (CGVS p. 5). Nochtans kan verwacht worden dat iemand die vervolging vreest in zijn thuisland zich zo snel mogelijk van internationale bescherming zou proberen vergewissen, en na een negatieve beslissing niet zomaar jarenlang zou dralen. Ook hebt u reeds eerder al anderhalf jaar als gastarbeider gewerkt in Saudi Arabië, hoewel dit uiteindelijk een nuloperatie bleek (CGVS p. 3, 4). Het is echter een indicatie dat u zich zou wagen aan arbeidsmigratie als die kans zich stelt. Gevraagd wat u te vrezen hebt bij terugkeer naar Pakistan, geeft u bovendien ook aan dat u hier meer verdient (CGVS p.

19) – een overweging die maar van zeer ondergeschikte orde zou mogen zijn mocht u werkelijk voor uw leven vrezen bij terugkeer naar Pakistan.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Het argument dat verzoeker in Griekenland geen goede asielpcedure kende, er werd gevangengezet, en nauwelijks bijstand kreeg, doet geen afbreuk aan de verklaringen die verzoeker bij de Belgische asielinstanties aflegde.

Wat betreft de perikelen omtrent de door verzoeker voorgehouden verboden relatie, kan worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op verschillende punten afwijken van eerdere verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Op de Dienst Vreemdelingenzaken sprak verzoeker namelijk met geen woord over het burgerlijke huwelijk dat hij met zijn toenmalige vrouw zou hebben afgesloten en de daaropvolgende echtscheiding, noch gaf hij te kennen dat zij samen reeds een zoon hadden (Vragenlijst DVZ punten 14, 15 en 16; Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, 10).

Wanneer verzoeker hierop tijdens het persoonlijk onderhoud op wordt gewezen, stelt hij enkel dat hij hierover in Griekenland ook niets had verteld en dat hij dacht dat het een slecht idee zou zijn om voor de Dienst Vreemdelingenzaken andere zaken te verklaren. Dit doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen andere verklaringen aflegde en klemt des te meer aangezien verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud ook zelf aangaf dat hij in Griekenland hetzelfde relaas gaf als hetgeen hij België naar voren wou brengen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Indien verzoeker daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging had en nood had aan internationale bescherming, kan worden verwacht dat hij in de landen waarin hij bescherming vraagt van bij aanvang de waarheid vertelt, alle elementen aanbrengt en vervolgens minstens gelijklopende verklaringen kan afleggen. Het gegeven dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verklaringen aanpast, ondermijnt wel degelijk zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker stelt dat “data” niet zijn sterkste punt zijn en meent dat de verwerende partij zich had moeten concentreren op de chronologie van het relaas, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij omtrent het tijdstip waarop hij problemen kende tegenstrijdige verklaringen aflegde. Verzoeker toont niet aan dat zijn verstandelijke vermogens zijn aangetast en hij hierdoor niet in staat zou zijn problemen correct in de tijd te situeren. Aangezien de door verzoeker aangehaalde problemen met zijn toenmalige schoonfamilie de kern van zijn asielrelaas uitmaken, kan wel degelijk worden verwacht dat hij deze in de tijd kan situeren.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn echtgenote steeds de boot heeft afgehouden om met haar neef te trouwen omdat zij niet met de neef wilde trouwen en later omdat zij van hem hield, kan hij niet overtuigen. In een context waarin er sprake is van uithuwelijking aan een neef acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekers ex-echtgenote dermate lang vrijgezel kon blijven te meer zij reeds 31 jaar oud was en haar familie wist van hun intenties.

Volgens verzoeker minimaliseert de verwerende partij ook de problemen die hij ervaren heeft en verwijst ter zake naar de verklaringen die hij heeft afgelegd. Opnieuw overtuigt verzoeker niet. Zo kon terecht worden vastgesteld dat verzoeker na de ontdekking van het geheim huwelijk en de verstoting van zijn ex-vrouw door haar familie, nog twee jaar lang in Pakistan bleef wonen, dat er hem, behalve een pak slaag in 2014, voor het overige niet echt meer iets is overkomen en dat zijn ex-vrouw is teruggekeerd

naar haar eigen familie, alhoewel haar kind nog steeds bij verzoekers familie verblijft, zonder het slachtoffer te zijn geworden van een eremoord of iets dergelijks. Al deze elementen wijzen erop dat verzoeker niet voor zijn leven te vrezen heeft. Waar verzoeker valt over de opmerking dat zijn echtgenote en zoon niet door haar familie vermoord werden en dit als bijzonder speculatief aanmerkt, brengt hij geen enkel concreet element bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer voor zijn leven zou moeten vrezen.

Verzoeker merkt ook op dat dat het helemaal niet evident is om de Griekse grens over te steken en meent dat zijn houding enkel getuigt van werklust hetgeen en positieve eigenschap is die zijn serieuze ingesteldheid weerspiegelt.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat hij nadat zijn verzoek om internationale bescherming in Griekenland werd afgewezen en ook zijn beroepsprocedure op niets uitdraaide, hij daar nog meer dan een jaar bleef wonen. Van iemand die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en vreest voor zijn leven kan wel degelijk worden verwacht dat hij alle inspanningen levert voor het bekomen van internationale bescherming. Het gegeven dat het hebben van werk, naar eigen zeggen de interesse voor het verkrijgen van internationale bescherming zo goed als wegneemt, maakt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming minstens ten dele is ingegeven uit economische motieven. Dit wordt eens te meer bevestigd wanneer verzoeker ook stelde dat hij hier meer verdient wanneer hem tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd wat hij te vrezen heeft bij terugkeer naar Pakistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.19).

De verwijzing naar een artikel van 26 november 2020 uit de Times of India waaruit blijkt dat de provincie Punjab in de greep is van islamitisch fundamentalisme met de argumenten dat de situatie in Punjab uiterst gespannen is en dat hij soenniet is en zijn ex-echtgenote sjiïet, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Punjab actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020** beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan*

soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Onder verwijzing van het artikel van 26 november 2020 uit de Times of India stelt verzoeker dat de situatie in Punjab uiterst gespannen is, maar brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier omtrent de situatie in de provincie Punjab niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bijgevolg wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF